

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto III.

V Celoveci 25. decembra 1884.

Št. 24.

Vabilo k naročbi.

Leto se bliža svojemu koncu in v kratkem bo „Mir“ začel svoj četrti tečaj. Nam se zdi, da smo vse storili za list, kar je bilo v naših močeh. Preverjeni smo, da nas stari naročniki ne bodo zapustili; upamo pa še, da se bo oglasilo mnogo novih. To je pa tudi potrebno, kajti mi dajemo list tako po ceni, da bi ne mogli izhajati, ako bi imeli le malo naročnikov.

Lepo se zahvalimo tistim gospodom rodoljubom, ki so nam toliko pripomogli, da se je list razširil po slovenskih pokrajinah, in prosimo jih za dobrohotno pomoč tudi zanaprej.

Pa mnogo je koroških Slovencev, ki naš list prav radi prebirajo, pa jim menjka evenka, da bi ga plačali; zato prav lepo prosimo tiste blage rodoljube, ki so nas podpirali, da smo zamogli mnogim takim prošnjam vstreči, naj ne opešajo v tem rodoljubnem delu tudi prihodnje leto. Ko bi ti dobrotniki vedeli, kako naš list koroške Slovence zbuja in podučuje, vedri in tolaži, in kako vsako številko že z veseljem pričakujejo, gotovo bojo z veseljem vse storili, da se toliko potrebni „Mir“ ohrani in vedno bolj ukorenini!

Prosimo gg. naročnike, naj z naročnino za prihodnje leto nikar ne odlašajo predolgo. Tako zvemo, koliko listov nam je tiskati.

Cena lista ostane 1 gld. za celo leto.

Prosimo pa, ker je cena tako nizka in nas poštnina stane okoli 600 gld. na leto, naj vsaki, kdor le premore, priloži še 24 kr. za poštnino, kakor l. 1884.

Bog daj svoj blagoslov!

Vredništvo in Opravništvo.

Poglejmo v leto 1884 nazaj!

Popotnik, ki hodi čez hribe in doline, ima navado, kedar pride na vrh gore ali hriba, da pogleda nazaj, kaj je že vse prehodil; potem pa pogleda naprej, kaka pot ga še čaka. Človeško življenje je potovanje iz časa v večnost, iz minljivosti v neminljivost. Tudi mi tedaj pogledjmo nazaj na pretečeno leto, kaj nam je prineslo dobrega ali slabega; v prihodnjem listu pa bomo pogledali naprej v leto 1885.

Pretečeno leto ni bilo nič kaj veselo za Slovence. Mnogo smo pričakovali od sedajne vlade,

pa ona je do zdaj še malo storila za nas. Posebno koroškim Slovincem se ni izpolnila nobena želja. Naši nasprotniki, nemški liberalci, so bolj mogočni ko kedaj! in ker vidijo, da jim vlada vse veljati pusti, prezirajo toliko bolj prevzetno vse želje in potrebe slovenskega ljudstva. Ko je naš poslanec gospod Einšpieler v deželinem zboru predlagal, naj se možje posvetujejo, kako bi se pomagalo kmetom, — ga niso hoteli poslušati in vrgli so njegov nasvet pod klop. Ko je govoril za katoliške in slovenske šole, za olajšave šolskega obiskovanja in naj bi se občinam olajšalo šolsko breme, — govoril je le gluhim ušesom. To je že stara pesem; pa zapeli so še novo, še hujšo. Zaleteli so se namreč v družbo s v. Mohora, da bi Slovincem vzeli še tisti poduk, kar ga jim daje ta slavna družba s svojimi bukvami. Mohorjeve družbe sicer niso mogli podreti, vendar pa so pokazali s tem, kako ljubezen imajo do nas!

Po drugi strani pa leto 1884 ni ostalo brez veselja in lepega sadu. Koroški Slovenci so se začeli zbuhati in vstajati iz dolzega spanja. Oni, ki poprej niso ničesar brali in tudi nič vedeli, kaj se po svetu godi, prebirajo zdaj pridno „Mir“, in se učijo iz njega, kake pravice da imajo, kaj jim je v korist in kaj v škodo. Spoznali so, da si s tem ne bo pomagal nobeden, če bo le pri glažku žganja sedel, razsajal in se lovil po praznih veselicah; ampak da bo le tisti dobro gospodaril, ki bo pridno delal in se zmirom učil iz dobrih bukev in časnikov. Zato zmirom rajši prebirajo „Mir“ in Mohorjeve in druge dobre bukve in časnike v slovenskem jeziku. To nam daje upanje, da se bojo zmirom bolj izučili, ter da bojo tako sami spoznali, da jim mi kažemo pravo pot k časni in večni sreči, in ta pot je, da krščansko živijo, pridno delajo, trezni ostanejo, se podučujejo v maternem, slovenskem jeziku, in branijo svoje pravice po postavnem potu.

Da so padli naši nauki na dobro, rodovitno zemljo, to se je pokazalo pri volitvah. Na Koroškem imamo osem sodnij, v katerih so Slovenci v večini, in izmed teh jih je bilo šest, ki so volile na katoliško-slovensko stran, namreč: Pliberska, Kapelska, Dobrovska, Velikovska, Borovska in Rožanska.

Celovško in Podklostersko sodnijo imajo še na uzdi naši nasprotniki, pa tudi v Celovski okolici se zmirom bolj giblje slovenski duh. Ravno pri zadnjih volitvah so pokazali koroški Slovenci, da ne potrebujejo „nemškega vodstva“, ktereja jim nekteri usiliti hočejo, ampak da se znajo sami

voditi, da sami znajo razločevati, kaj je dobro in kaj slabo. Slovenci so volili veliko boljše, kakor Nemci, zato od nemške strani ne potrebujejo nobenega poduka.

Z veseljem moramo povedati še to, da so koroški Slovenci že začeli braniti svoje pravice: iz vseh krajev so prišle na deželni šolski svet prošnje za slovenski poduk in za poldnevne šole. Da so bile te prošnje odbite, to ni nič čudnega in nas ne sme oplahiti; saj nobeno drevo ne pade z enim vdarcem. Ostanimo le stanovitni, in nazadnje bo zmagala pravica!

Zaupajmo v Božjo pomoč, in s tem upanjem kličemo vsem „Mirovim“ prijateljem in bralcem: Srečno novo leto!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Proti žganju.) Naši bralci vejo, da se mi že od nekdaj vojskujemo proti žganju. Po naših mislih ni hujše kuge na slovenski zemlji, kakor je nesrečno žganje, ki mori dušo in telo. Zdaj smo dobili še tovarša in pomočnika v tej vojski, in to je novi nemško-katoliški časnik „Kärntner Volksblatt“. Kakor smo omenili že zadnjič, so vredniku tega lista pisali sloveči angleški kardinal Manning, da bi morda tudi za Koroško kazalo, napravljati po raznih farah „družbe zmernih ljudi“. Take družbe naj bi začeli gospodi župniki; kdor bi pa pristopil, bi se moral zavezati in za trdno obljubiti, da ne bo več žganja pil. Časnik „Volksblatt“ bo naznanil pravila ali postave za take družbe.

Neki gospod je obljubil, da hoče prvemu župniku, ki na Koroškem ustanovi tako društvo, podariti 50 gld. ako se izkaže, da se je „družba zmernih ljudi“ v fari ustanovila in se uradno potrdila. Drugo darilo 50 gld. je obljubila visokorodna baroninja Reyer-Prokesch. Lepo bi bilo, ko bi bila kaka slovenska fara prva!

Iz Celovca. („Freie Stimmen“ in njih novi vrednik.) Gosp. Gewinner je še pred kratkim v „Celovčanki“ branil vlado, zdaj pa je stopil v službo nemškoliberalnega, vladi nasprotne lista „Freie Stimmen.“ Kdaj je tedaj resnico govoril, ali prej, ko je vlado hvalil, ali zdaj, ko jo graja in obira? Kdo bo spoštoval spise moža, ki govori za plačo danes tako, in jutri drugače?

Ko je nastopil novi vrednik, prinesel je omenjeni list tudi oklic na svoje ljudi. Iz tega oklica hočemo posneti in prerešetati nekatere stavke. Oklic pravi, „da se Koroška dežela razvija tako srečno, da jo druge dežele zavidajo.“ Veselilo bi nas, ko bi le res bilo! V čem se pa razvija tako lepo? Mar v tem, da deželne doklade naraščajo od leta do leta? — Oklic pravi, da vlada na Koroškem lep mir v narodnih in cerkvenih rečeh. Ja, se ve da, če se vržejo vse slovenske pritožbe pod klop, potem je že mir. Slovenci so mirni, ker vidijo, da vse pritožbe nič ne pomagajo. Tak mir pa ni dosti vreden. — Tudi pravi oklic: „die führende Stellung der Deutschen in unserm Heimatland ist unbestritten“, to se pravi: „vsi priznajo, da gre Nemcem na Koroškem vodstvo (prva beseda)“. To je fraza ali pregovor dr. Abuje;

pri Bertschingerju so tedaj hitro zgrabili za orožje, ki ga jim je ponudil dr. Abuja. Ta pregovor, da gre Nemcem na Koroškem prva beseda, da morajo Nemci „voditi“ (vladati) nas Slovence, je pa čisto prazen. Slovenci so pokazali pri zadnjih volitvah, da že sami najdejo pravo pot in to še boljše, kakor Nemci! Slovenci so morda še bolj bistre glave in bolj pripravi za vsako delo, kakor Nemci. Vojaški zdravniki, ki nabirajo vojake, pravijo, da so Slovenci bolj čvrsti in zdravi, da najdejo med Slovenci po primeri več vojakov, kakor med Nemci. Tudi so Slovenci prvi prebivalci v deželi, Nemci so še le pozneje prišli; zato nam ne gre v glavo, zakaj bi imel mlajši sin več pravice v hiši, kakor starejši sin. Pa tudi po cesarskih postavah imajo vsi narodi enake pravice. Kdor tedaj Nemcem več veljave pripisuje v deželi, on dela Slovencem krivico, in tak Slovencem ni prijatelj, naj se že piše Abuja ali Traven, Oraš ali Luggin.

Oklic pravi, „da nemška omika razsipa srečo in blagostanje čez Nemce in Slovence“ („dass von deutscher Bildung aus sich ein Strahl des Volkswohles über beide Nationalitäten des Landes ergießt“). Lepe, pa čisto prazne besede! Nemške šole, nemške bukke in časopisi nič ne koristijo našim Slovencem; kar vejo, to vejo iz slovenskih časnikov in bukev! Naši koroški Slovenci so bolj revni, kakor sosadni Gorenjci, kamor „solnce nemške omike“ ne pripeka tako gorko! Dežela za naše Slovence malo ali nič ne stori: živino imajo borno, gospodarskega poduka nobenega; od kmetijske družbe in šole imajo največ dobička le Nemci. Taka je resnica, če se izlušči iz liberalnih fraz!

Oklic omenja po stari navadi naših liberalcev tudi „privandranih agitatorjev.“ Da je pa med našimi nemškoliberalci dosti takih, ki so privandrali iz Tirolskega, Pemskega, Gornje-Avstrijskega in drugih dežel, to je čisto prav; ti so vsi „domačini“, da so le nemško liberalni! (Naj se pogleda imenik nemškega društva, in vsak bo videl, koliko jih je, ki niso Korošci!)

Iz Št. Lenarta pri 7 studencih (Javna zahvala.) Glavni zastop slavne banke „Slavije“ je podaril našemu gasilnemu društvu 20 gld. podpore. Za ta dar izrekamo prisrčno zahvalo.

Janez Wucherer, načelnik; France Gajler, Matija Wutti, odbornika gasilnega društva v Št. Lenartu.

Iz Žabnic. (Nemški šulferajn.) Našo vas je nedavno počastil s svojim prihodom načelnik krajnega šolskega sveta na Vratah, velik liberalec in nemškutar, to se tako vé. Hvalil se je, kako srečni so Vratčani, da so dobili od šulferajna 2000 gld.; povedal nam je pa tudi, kaj so morali Vratčani poprej vse podpisati: šulferajn se je na šolo uknjižil (intabuliral), in Vratčani so se morali zavezati, da ostane njih šola zmirom nemška, sicer morajo plačati denar nazaj! Pravil je tudi, da so se gosp. fajmošter upirali tej pogodbi, pa da so drugi fajmoštra na stran potisnili. Nagovarjal je še naše ljudi, naj se zapišejo nemškemu šulferajnu in naj za nekaj bornih grošev prodajo slovensčino.

Pri nas pa menda ne bo nič opravil. Čeravno smo ubogi, vendar smo si sami postavili lepo šolo in jo bomo tudi sami poplačali. Šulferajnu tedaj

ostanejo njegovi groši, nam pa mirna vest, da nismo prodali svoje slovenske krvi. Pa tudi na Vratah niso vsi veseli šulferajnske šole. So le nekateri liberalni kričači, ki vse to delajo, pametne slovenske kmete pa porinejo pri volitvah na stran. Slovence je pač prekrotka duša in pusti druge gospodariti na svoji zemlji.

Še nekaj sem zvedel. Vratski nemškutarji so bojdá našemu učitelji ponujali službo na Vratah; pa on jo je odbil, ker hoče služiti deželi, ne pa šulferajnu. To je pa možko in hvale vredno!

Iz Št. Jakoba v Rožu. (Zaupnica.) Prečast. gosp. profesor in poslanec A. Einšpieler! Mi podpisani občinski in šolski svetovalci smo sklenili, izreči Vam očitno zahvalo in zaupnico, ker ste v deželnem zboru govorili za nas kmete prav po naših mislih in željah. Nam je treba katoliške izreje in poduka. Saj mi najboljše čutimo, kako so nam liberalne postave na škodo. Tudi se pritožimo zoper šole, ker podučujejo naše otroke preveč v tujem, nerazumljivem jeziku, kar se ne godi pri nobenem drugem narodu. S tem se naš materni jezik preveč potiska na stran. Tudi imamo šolski odborniki velike sitnosti zavoljo osemletne šole. Mi moramo zmirom poslušati, kako britko tožijo starši, ki pravijo, da večih otrok ne morejo rediti brez dela in pošiljati jih v šolo. Pride kak dedej ali kaka babica (stari oče ali stara mati) in prosi, naj bi se otrok izpustil iz šole, ker so mu pomrli stariši, ker bi se lahko že sam preživil, da bi se ne naslanjal na deda ali babico, ki sama nemasta ob čem živeti. Pride kaka udova, ki ima več otrok, pa jih ne more preživiti, ter bi rada videla, ko bi si večji otroci že sami kaj zaslužili. Tuji ljudje tudi nočejo vzeti takih otrok, ker jih ne morejo porabiti za delo, ampak jih morajo pošiljati v šolo. Šolski svetovalci so v hudi stiski: Ako bi otroke izpustili iz šole, se jim je bati kazni od šolskih oblastnij; ako pa starišem prošnje odbijajo, so ti nevoljni in jezni ter protijo, da bojo otroke njim pripeljali v rejo. Da so šolske postave take, tega nismo mi krivi; pa tudi tega nismo krivi, da je toliko revnih otrok. Že od nekdaj si želimo postaviti, da bi se ne smel ženiti vsaki berač, pa liberalci nam nočejo dati take postave. Oni pač kažejo pri vsaki priložnosti, da ne poznajo kmečkih potreb. Šolske postave so morda tudi krive, da je zmirom več takih ljudi, ki hočejo živeti od tujih žuljev. Mi smo prepričani, da za uboge in delavne ljudi ostané še zmirom železna postava v veljavi, da se morajo dela vaditi že iz mladih nog, ako si hočejo pozneje pošteno služiti svoj kruh. Če pa otrok hodi v šolo celih osem let, potem ne bo imel več pravega veselja za delo. Če je otrok revnega bajtarja ali dninarja, ki sam nič nima dela, bo postopal še po štirinajstem letu. Vsi ljudje ne morejo biti pisarji in gospodje; priden delavec pa tak nikdar ne bo, ki je v mladih letih zmirom le postopal! Liberalni poslanci tega nočejo spoznati, samo Vi, čast. gospod, poznate naše kmečke težave in imate tudi trdno voljo, nam pomagati, ko bi Vas drugi poslanci podpirali hoteli; zato Vam izrekamo našo zahvalo in zaupanje!

Občinski odborniki in krajni šolski svetovalci: Jože Janežič, Matej Nagele, Jože Šliker, Jakob Serajnik, Matija Mikula.

Iz Rožeka. (O potepuhih. Ogenj.) Prav je imel gospod župan Drobivnik v Medgorjah, ko je pisal, naj bi nas poslanci vendar rešili klatežev in potepuhov. Če se po deželi klatijo in beračijo ali krađejo, so nam v nadlogo; če jih pa zaprejo, moramo jih spet koj mi rediti s svojimi davki. Ko tak iz ječe pride, je navadno še bujši, ko prej; malokteri se poboljša. Taki malopridneži naj bi se zapodili v kako divjo deželo unkraj morja, da bi se morali sami preživiti; če bi pa zavolj lenobe poginili od hudega, jih tudi ne bo preveč škoda.

Morda so prav ti potepuhi, ki pri nas zmirom požigajo. Že lani smo bili v večnem strahu zavolj ognja in morali smo stražiti noč in dan. Zdaj se nam godi pa ravno taka. 24. novembra je nekdo zažgal z hedovo slamo obložene kope blizo sodnijske hiše. Kdor kraj pozna, bo vsak rekel, da se to ni moglo zgoditi po nesreči, ampak iz hudobije. K sreči so brž pritekli ljudje, da so ogenj pogasili. 2. decembra ob desetih zvečer je pa že spet gorelo. Plamen je švignil iz kleva za Petermanovo hišo. Tudi ta ogenj so pogumni možje hitro zaдушili. Pa strah nam je vendar ostal, in skoraj si ne upamo spati. Žalostno je le to, da ne moremo zaslediti hudobnih požigalcev.

Iz Šmarjete pri Borovljah. (Šolsko breme.) Liberalni gospodje, ki jim je šola tako na srce priraščena, pač ne vejo, koliko težave so nam napravili s šolsko postavo. Prišlo je že tako, da kmetje samo zato ne morejo več rediti toliko živine, ko prej, ker nemajo pastirjev. Otroci morajo v šolo, hlapce in deklice pa potrebujemo za druge opravke. Ja, dosti je takih poslov, ki se branijo paše, vse bo rajši delal, kakor živino pasel. Že s tem bi nam bilo pomagano, ko bi se napravila poldnevna šola, da bi nekteri otroci hodili dopoldne, drugi pa popoldne v šolo. Tako bi nam vsaj nekaj otrok ostalo za pašo.

Pa še na drugo stran bi bilo to dobro. Namesto dveh učiteljev bi bil potem en sam zadosti, namesto dveh šolskih izb bi potrebovali le eno. Izpraznilo bi se še stanovanje družega učitelja, mi bi lahko dali prostore v najem, in tako bi za drago šolsko poslopje vsaj nekaj denarja dobili nazaj. Saj šolska hiša še zdaj ni doplačana! Ko bi naši ljudje hoteli ubogati in se potegniti za sosese, potem bi mi kmalo spisali prošnjo za poldnevni poduk, kateri se nam mora dovoliti, kakor smo slišali. Če treba, bi šli s prošnjo celo do ministra. Pa žalostno je to pri nas, da nekteri vlečejo na liberalno stran. Ti pravijo, da je vse dobro, kakor je, in da je vse v našo srečo, kar si zmislijo liberalci in nemškutarji. Zato pa tudi nikamor ne moremo.

Iz spodnjega Roža. (Alpine Montangesellschaft.) Kakor berem v dunajskih časnikih, so akcije ali delnice fužinarskega društva „alpine Montangesellschaft“ zopet precej padle v ceni. Slišimo, da so v Hüttenbergu in Svincu poslovili dosti delavcev. Tudi v grof Eggerjevih fužinah na Bistrici so začeli delavcem dajati slovo. Morda se fužinarji kaznujejo zato, ker prej niso hoteli poznati nedelj in praznikov. Prej so delali ob nedeljah, zdaj pa še ob delavnikih nemajo dela. Sicer je to povsodi grda razvada pri tovarnah in fužinah, da nočejo poznati stanovitnega dela. Kedar pride dosti naročil, takrat delajo noč in dan, v

petek in svetek, ter najamejo veliko število delavcev. Ko pa dela zmenjka, dajo delavcem slovó, da se siromaki v naglici ne vejo kam obrniti, fužine pa praznujejo še ob delavnikih. Veliko lepše bi naredili, ko bi delo tako uravnali, da bi se ob nedeljah počivalo, ob delavnikih pa delalo v toliki meri, da bi imeli delavci celo leto zaslužek. Taki delavci bi mirno spali, ker bi se ne bali za prihodnje dni, želeli bi tovarni vse dobro, nikdar bi se ne puntali, hodili bi ob nedeljah k sv. meši in izprosili Božji blagoslov nad se in svoje gospodarje. Tako je bilo včasih, in vse je šlo bolje, kakor naše dni!

Iz Kotmare vesi. (Poslanec Seebacher. — Prihodnje volitve.) Od poslanca Seebacherja sem nekaj zvedel, kar se mi prav dopade, če je res. Ko so namreč volili novega deželnega odbornika namesto Nagelna, je on svoj glas dal našemu slovenskemu voditelju č. g. Einspielerju, ravno tako poslanec Muri. Da je g. Seebacher v tej reči potegnil z g. Murijem, to se nam prav dopade. Saj je g. Einspieler že s tem pokazal, da hoče kmetom dobro, ko je predlagal, naj preišče in prevdari, kako bi se dalo kmetom pomagati na noge.

Liberalci se že zdaj pripravljajo na volitve v državni zbor na Dunaj. Že za časa deželnega zbora so menda nabrali v ta namen 600 gld. Tudi slovenska in nemško-katoliška stranka naj ne drži križem rok. Posebno okoli Celovca bo huda vojska. Slišal sem, da hočejo Kotmirci in Žihpoljci dati liberalcem slovó in okleniti se slovenske stranke. Bog daj!

Od Krke. (Posojilnica nam je potrebna.) Prav je imel tisti dopisnik iz Kotmirske fare, ki je pisal, kako potrebna bi bila posojilnica za Celovško okolico. Če kmet v potrebo pride, se ne vé kam obrniti. Tisti časi so minuli, ko je še sosed pomagal sosedu iz krščanske ljubezni. Zdaj so ljudje taki, da ne zaupa več brat bratu, teliko menj sosed sosedu. Vsak se izgovarja, kakor le more, kedar je treba pomagati sosedu. Največ je pa tudi takih, ki res nemajo; saj so zdaj plačila taka, da je kmetu kar obupati, žito pa nema skor nobene cene.

Posojilnica, v katero bi posli pa tudi kmetje ukladali svoje prihranjene krajcarje, bi bila pa tudi zato dobra, da bi se ljudje navadili, bolj varčno živeti. Kmečkega ljudstva se je poprijela velika zapravljivost, ktere včasih ni bilo. Posebno je nesrečna igra v naših krajih hudo ukoreninjena. Naj že bo na kuglje ali na kvarte, povsodi se denar zapravlja po nepotrebnem. Škoda je pa tudi za dragi čas, ki se zgubi pri igri. Naj bi ljudje rajši ob nedeljah kaj podučnega brali, namesto da mečejo ves ljubi popoldan kuglje ali pa tiste nesrečne kvarte.

Posebno si želimo nedeljsko šolo nazaj, da bi vsaj mladina ne hodila ob nedeljah po takih potih.

Iz Tinjan. (Nov učitelj.) Mi Tinjani smo zasloveli po celem svetu, ker smo imeli šolarja za učitelja, in reklo se je, da ni treba, da bi otroci poduk zastopili, da le hitro berejo. Gospodje, ki imajo v tej stvari besedo, so pa zdaj vendar spoznali, da trdo nemšk učitelj ne more podučevati slovenskih otrok, če si prav kakega šolarja vzame na pomoč. Zato so nam zdaj poslali gosp.

Stotza, ki je bil prej učitelj na Rudi. Ta učitelj vsaj slovensko zna, in to je na Koroškem že velika dobrota. Ostanemo pa pri tej misli, da morata na slovenski šoli oba učitelja biti Slovenca ali vsaj slovensko morata oba znati. Kaj bi bilo, če bi slovenski učitelj zbolel? Ali bojo potem spet šolarja postavili za učitelja? Tužna nam majka!

Od Dev. Marije na Jezeru. (Veseljje se nam je v žalost spremenilo.) Komej je minulo 14 dni, ko smo bili veseli in dobre volje skup. Pa naenkrat prileti žalosten glas: „Naš prečastiti g. kaplan bojo nas zapustili.“ Vsi žalostni smo drug drugzega popraševali, ali je res? Pa hitro smo se prepričali. 8. ga so nas preblagi gospod peljali s procesijo na hrib sv. Barbare. Hitro ko so na prižnico stopili, so nas spomnili z besedami, da bojo slovó jemali. Pa povem, da tesnoba je bila taka, da je še odrasčeni ljudje ne pomnijo. Ko so gospod začeli govoriti, je bilo vse solzeno. Ni treba nam gospoda posebej hvaliti, že te solze jih same zadosti hvalijo; pa opomniti moram, kako so ljudje zadnje jutro se gnjetli k njih spovednici. Poznam ljudi, da so že zjutraj ob treh vstali, da ne bi prišli prepozno. Sicer nas se je še veliko zbralo popoldne v neki pošteni oštariji, da bi še poslednjokrat bili žalostni in veseli z njimi, ali pa le prehitro nam je čas pretekel. Razidemo se vsi žalostni, samo to nas tolaži, da g. pridejo v boljši kraj. Na dobrem glasu je v časnikih St. Jakob v Rožni dolini. Priporočamo mi č. gospoda kakor zanesljivega boritelja za narodne pravice, ki so pri nas uživali veliko spoštovanje. Bili so večletni občinski svetovalec, zato so si pa tudi zaslužili, da smo jih imenovali za častnega srenjčana. Bili so tudi dober voditelj pri volitvi, za kar se jim iz srea zahvalimo. Le z njih pomočjo smo letos pri volitvi zmagali. Še enkrat preblagi gospod, še enkrat se prav lepo zahvalimo za lepe nauke in za modre vodila. Častiti gospod Valentin Kraut, ki ste skorej polnih 9 let pri nas službovali, prosim, ne pozabite nas, in tak tudi mi Vas pozabili ne bomo. Eden v imenu celemoštrov in vsih žalujočih farmanov.

Iz podjunske doline. (Gosp. Schützu na uho!) Slišali smo, kako se gosp. Schütz poganja za nemškutarijo v nemškem društvu. On je pa pri kmetijski družbi in ima dosti opraviti s Slovenci. Zato bi veliko bolje storil, ko bi pustil visoko politiko in slovenski imenik, in se bolj poganjal za kmetijske reči. Saj bi moral vendar vedeti, kako se kmetom slaba godi. Le pridne roke in bistra glava varujejo slovenske kmete še popolnega propada. Če bi on skrbel za kmetijske reči, bi si pridobil več hvale in špovostvanja pri nemških in slovenskih kmetih, kakor pa z nemško-liberalno politiko.

Iz Diekš. (Naša cerkev. — Poslanec Lax.) Lepo cerkev imamo v Diekšah, pa jo še zmirom popravljamo. Napravili smo nove orglje; zdaj mislimo še na nove oltarje. Tako je prav; saj Slovenci že od nekdaj ljubijo lepe hiše Božje.

Poslanec Lax, ki so nam ga nemškutarji usilili za državnega poslanca, se nam hoče prikupiti s tem, da pošilja pogosto tista svoja poročila po občinah, kako se je obnašal in glasoval kot poslanec. To je pa prav nepotrebno; saj mi

vemo tudi brez poročila, da on glasuje zmirom z nemškimi liberalci, za nas Slovence pa še nikdar ni govoril. Tudi se nam je močno pokadilo pod nos, ko smo čuli, da je tudi on v deželnem zboru podpisal tisto obtožbo zoper družbo sv. Mohora, Kdor pa to koristno slovensko bratovščino preganja, tak naj se ne ponuja Slovencem za poslanca. Mi v Diekšah ga že ne bomo volili.

Iz Ljubljane. (Novi škof; novi šolski nadzornik; nov vodja latinskih šol.) Dobili smo v Ljubljano tri nove može, in to po naši volji in želji. V prvi vrsti imenujem č. g. knezoškofa Misija. Naš novi viši pastir so moške postave in prijaznega lica. Njih obnašanje je tako uljudno, da so se hitro prikupili vsem Ljubljancanom. Bog daj srečo! Mnogaja leta!

Dobili smo pa tudi novega šolskega nadzornika. Imenovan je za to imenitno mesto gospod J. Smolej, dosedajni vodja latinskih šol. Mož je obče spoštovan in v poslednjem času se je kazal narodnjaka. Ako se kot tacega izkaže, potem smemo veseli biti, da je imenovan ravno on, ne pa kak mlajši profesor, ki bi se morda zapletel v strankarske prepire. Mož na takem mestu bo pridobil le potem zaupanje in spoštovanje vsih, ako je miren, nepristranski, in pravičen na vse strani.

Namesto Smoleja je imenovan gosp. profesor Šuman za vodjo latinskih šol. Prej je bil profesor akademične gimnazije na Dunaji. On se šteje med boljše slovenske profesorje, in je narodnjak. Enkrat so ga zavolj narodnosti predstavili iz Maribora na Nemško. Mislimo, da je ministerstvo enkrat zadelo na prave može. Sicer se ne sme hvaliti dan pred večerom, upamo pa, da bodo ti može dobro delali za nas.

Iz Slov. Bistrice. (Žalosten konec nemškutarja.) Na god sv. Martina se nam je za „Šmarčo gos“ obesil naš „stadtwachtmeister“ (mestni čuvaj) Karl Waisch. Ljudje govorijo, da je pregloboko pogledal v kaso; in ko so pogrešili denar in mu hoteli službo vzeti, jim je ušel na uni svet. Toti Waisch sramotil je slovenske kmete in jim pravil „slovenske svinje itd.“ Nazadnje je pa on še grjo smrt storil!

Drugemu nemškutarju so pred kratkim vse prodali. Vedno vpijejo, kako dobro je nemško znati; kako da njih samih ne obvaruje nemščina pred nesrečo?

Iz Tirolskega. (Šolske težave.) Ne samo pri vas na Koroškem tožite čez hudo šolsko breme; tudi Tirolci, med katerimi živim, niso nič na boljem. Pri nas je ljudstvo bolj pobožno, kakor drugod, zato tudi naši učitelji niso tako hudo liberalni, kakor po drugih deželah, saj se vsacega človeka drži nekaj domače prsti. Vendar pa so učiteljske pripravnice zdaj take, da ne izgojujejo versko-pobožnih učencikov. Zato so mlajši učenci tudi pri nas že liberalni. To pa ni po volji našega vernega ljudstva.

Še bolj nevoljni so naši kmetje zavolj osemletnega šolanja. Tirolci so od nekdanj radi hodili v šolo, in pri nas so že znali vsi ljudje pisati in brati, ko so po drugih deželah še le začeli s šolanji. Pa po 8 let niso hodili v šolo, in tudi zdaj se jim to preveč zdi. Zdaj podpisujejo prošnje na državni zbor, naj bi se šolska postava preuredila

tako, da bi otroci hodili le šest let vsak dan v šolo, potem pa do šestnajstega leta v nedeljsko šolo. (Kakor je priporočal vaš poslanec g. Einšpieler.) Tudi prosijo, naj bi se učiteljski pripravniki izgojevali v krščanskem duhu, da bi izrastli iz njih verni in pobožni učitelji, kateri bi potem tudi otroke zamogli podučevati v krščanskem duhu.

Bog daj, da bi se te prošnje uslišale; to bi bilo dobro ne samo za Tirolsko, ampak za vse dežele.

Kaj dela politika.

Državni poslanci so zbrani na Dunaji, pa pojdejo kmalo spet na božične praznike domu. Denarni minister Dunajevski je predložil proračun za leto 1885. Če se odšteje to, kar je država plačala za železnice, primanjalo mu je samo nekaj čez en milijon. Prihodnje leto, če ne pride kaka nesreča vmes, zibnil bo primanjkljaj popolnoma, ne bo več treba delati dolgov. Bog daj! — Moravci so prosili ministra Taaffeja, naj bi se jim poboljšal volilni red. Minister pa je rekel, da je letos čas prekratek. Počakati bodo morali tudi trgi na Stajerskem in Kranjskem, ki želijo z mesti voliti.

Nemčija si želi pridobiti nekaj zemlje v zapadni Afriki. Zato je sklical Bizmark konferenco ali posvetovanje poročnikov (poslanikov) raznih kraljestev, da bi mu to dovolili. Menda so v vse privolili, kar je želel; saj se nobeden noče zameriti mogočnemu Bizmarku. Tudi Avstrija naj si pridobi kako tujo deželo za potepuhe, da jih ne bo treba rediti!

Kako se godi Angležem v Egiptu, o tem ni nobenih poročil. Mora slabo biti! — Tudi o vojski med Francozi in Kitajci je vse tiho. Francozi menda čakajo na pomoč, potem hojo Kitajce prijeli z vso močjo. Med tem pa Kitajci svojo jezo hladijo s tem, da preganjajo kristjane in katoliške misijonarje. Sicer pa je tudi na Francozkem dosti žalostno, ker tam imajo zdaj vse brezverci v rokah. Odpravili so vse duhovnike pri vojaki; če bo zdaj vojak umiral, se še spovedati ne bo mogel.

Gospodarske stvari.

Sušilnica za sadje.

Žalostno je videti, kako kmetje ne vejo kam s sadjem, če ga je preveč. Nekteri ga sprešajo v mošt; drugi ga prodajo v slepo ceno. Če ga pa brž prodati ne morejo, jim pogosto segnjije. Silno imenitno bi tedaj bilo, ko bi kmetje znali sadje lepo in dobro posušiti. Kajti suho sadje se lahko prodá; če ne precej, saj posestnik lahko počaka z njim, frišno sadje pa se ne ohrani tako dobro. Češplje pridejo navadno le suhe v kupčijo.

V Gradcu so kazali take peči, v katerih se sadje prav lepo suši. Imenujmo jih „sušilnice.“ Taka sušilnica velja se ve da 500, 600 do 800 gld. Za enega posestnika je to preveč, pa cela soseska bi jo že lahko kupila. V teh sušilnicah, pravijo, se sadje posuši neznansko lepo. Tudi so nalašč za to take mašine, da sadje v naglici olupijo in razrežejo. V peč se zaneti in skladnice s sadjem se vrtijo okoli ognja.

V teh sušilnicah se zamore posušiti celó zelenjava, na pr. pesa, repa, vohrovč, korenje, čebula itd. Taka posušena zelenjava je bojda še bolj okusna, kakor frišna. Lipovo, bezgovo cvetje ali ajbiževo perje nema frišno pravega okusa, še le posušeno je dobro. Če se udomačijo te sušilnice, da se bo sušila tudi zelenjava, potem bodo gospodinje tudi po zimi imele dosti prikuhe. Amerikanski Kalifornci že zdaj pošiljajo posušeno zelenjavo in sadje v Evropo.

(Prihdnjič prinese „Mir“ zanimivo poročilo o gospodarskem stanju v Kanalski dolini.)

Za poduk in kratek čas.

Božična pesem.

Veselite se ljudje,
Dete nam rojeno je,
Dete iz nebes poslano
Da odkupi duše vse.
Grehe vse na sebe vzame,
Križ zadene si na rame,
Za človeški rod umrè.

Bil zavržen ves je svet.
Vsmilil se ga Bog je spet,
In v neskončni je ljubezni
Pustil svojga sina vmret',
Da odšel je človek breznu,
Kamor ga je v uri jezni
Stvarnik hotel že zaklet'.

Celi svet je zdihoval,
In pred sodbo trepetal,
V grehah bili smo rojeni.
Oče sina je poslal,
Grehi so nam odpuščeni,
V njega krvi očiščeni
Stopimo pred sodni stol.

Angeljci, le pojte vi!
Velik čudež se godi,
Kralj nebés se je porcdil,
V bornih jasliah leži.
On je smrti strah odpodil,
In peklà je moč razdrobil,
Večna čast naj mu doni!

Čuli so pastirci glas:
„Prišla milost je nad vas!
Mir ljudém se oznanuje,
In Bogu v višavah čast!
Svet, ki v grehah še zdihuje,
Naj veselja poskakuje,
Prišel je rešitve čas!“

Jezus bil je skrit ljudém;
Samo svetim kraljem trem
Zvezda pot je pokazála
V sveto mesto Betlehem.
Tam s pastirci so klečali,
Njemu hvalo so dajali,
Ki rešitelj nam je vsem.

Pokleknimo tudi mi
In lepó zapojmo vsi:
Jezus nam pozdravljen bodi
V solznej tej dolinici!
Tvoja zvezda naj nas vodi;
Ti po milosti nas sodi,
Kadar zvezda otemni!

Smešničar.

Poštni uradnik: „To pismo je pretežno: bote morali še eno marko gor pritisniti.“

Kmetica: „Potem bo pa pismo še težeje.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Za cerkev v Lesniku (Liesingu) so svitli cesar podarili 200 gld. — Odbor družbe sv. Mohora je poslal novemu mil. g. knezofu ljubljanskemu sledeči telegram:

„Premilostljivi knezof!“

V imenu 28. tisoč udov se Vam, prevzvišeni knezof, danes z vso udanostjo in z najblažjimi voščili pokloni odbor družbe sv. Mohora. Ponižno prosimo: blagoslovite nas, poverjenike in vse družbenike.“ Odbor.

— Poslanec gornjekoroških mest, gosp. A. L. Moritsch, potuje od mesta do mesta in razklada svoje delovanje v državnem zboru. Drugodi je menda opravil, v Spitalu pa mu ni šlo prav gladko. — Tudi poslanec kmečkih občin Beljaških se je predstavil volilcem. Rekel je, da je vse dobro, kar nemški liberalci počenjajo. Zbrani nemškutarji in liberalci so mu izrekli svoje zaupanje. Gosp. Wrann misli, da bo spet voljen, pa Slovenci mu znajo štrečno zmesati. — Tisti čevljar v Podkloštru, ki je zaklal nezakonskega sina svoje žene, dobil je tri mesce ojstre ječe. — Kako lahkoverni so še naši kmečki ljudje, je pokazala pravda proti neki ciganki, ki je več nemških kmetov okoli Spitala ogoljufala vsega skup za blizo 400 gld. Bolnim je obetala zdravje, lakomnim, da jim bo pokazala „šac“ ali zaklad, pobožnim pa, da bo rešila iz vic to ali ono dušo. Čudno, da so še „omikani“ Nemci sedali na take limanice! Pred sodniki je ciganka vse tajila in se jokala na vso moč. Pa porotnikov ni mogla preslepiti. Obsojena je bila na 19 mesecev ječe. Oškodovani so še ves denar dobili nazaj. — Tesar Boštjan je v Šibertovi kavarni zašel med Celovške potepuhe. Ko je šel ž njimi iz kavarne, iztrgali so mu uro in zbežali. Lumpe pa je izdal neki krčmar, kteremu so uro ponujali na prodaj. Vsi trije tički so že pod ključem. — Na več krajih po Koroškem so se osnoval obrtnijske zadruga. — Cesto hočejo zidati od Lienza do Kota (Winklern) v Belanski dolini. — V vasi Mitten pri Kotu v Belanski dolini (Möllthal) sta se dva pijana kmeta tako tepla, da je eden mrtev obležal. Porotniki so izrekli, da kmet zavolj popolne pijanosti ni vedel, kaj je delal; in tako je ostal brez vsake kazni. — Tisti kovači na deželi, ki so do zdaj konje podkovali, pa niso hodili v podkovsko šolo, ne bodo več podkovati smeli, dokler ne naredijo skušnje pri kmetijski družbi. Nekteri se te skuš-

nje bojijo. Pa tem povemo, da se ni treba nič bati. Starih kovačev komisija ne izprašuje iz bukev; da le prav podkovati znajo, pa je dobro. — Posušiti hočejo močvirnate travnike med Sotesko in Št. Rupertom pod Celovcem. — 20 let bo v ječi sedel čevljar Jur Sobe iz Libelič, ker je zažgal hišo svoje žene, da bi opeharil asekuranco (zavarovalnico) za denar. — Tistih pet Ljubljancev, ki so bili obdolženi prekucije ali anarhizma in veleizdaje, so sodili v Celovcu šest dni. Zaslišali so okoli 40 prič. Krivega spoznan je bil le krojač Železnikar in obsojen na 8 let ječe. Druge štiri so izpustili. — V Lužnici je nekdo iz Lipalje vesi trebuh preparal čevljarju Martincu, ki je kmalo za tem umrl. — Neki slovenski župan na Koroškem išče občinskega tajnika, ki naj ne bo prestar, pa zmožen obeh jezikov. Več pové vredništvo „Mira“.

Na Kranjskem. Ljubljanci se veselijo novega škofa. Z veliko častjo in v slavnem sprevodu so ga peljali v mesto. Svoje dobro sree so novi škof pokazali kmalo; podarili so namreč 500 gld. ljubljanskim revežem. — Umrl je v Ljubljani slavni slikar Janez Wolf. Mnoge cerkve po Kranjskem imajo lepe slikarije (malarije) njegove in pričajo, da je bil Wolf res pravi mojster v slikarstvu. — V Krškem so ustanovili posojilnico. — Č. g. Karol Klun, državni poslanec, postal kanonik v Ljubljani.

Na Štajerskem. Svitli cesar so podelili 450 gld. tistim občinam na Štajerskem, ki so to leto največ trpele po toči. — Kuga razsaja med prešiči v Št. Lenartskem okraji. — Grajščino Rothwein je kupil inženir Kubelka iz Dunaja. — V Mariboru bojo z novim letom začeli tiskati in prodajati „Ljudsko knjižnico“; to bojo kratke povesti za ljudstvo v malih snopičih. Za celo leto velja knjižnica 1 gld. 70 kr. Kdor rad bere, naj si jo naroči. — Sadje se na Štajerskem dobro in lahko proda. Nekteri mislijo opustiti vinograde in rajši pečati se s sadjerejo. — V Oplotnici se je ustrelil trgovski učencec Franc Fink. — V Velenji je umrl g. Jože Rak, nekdanji slovenski poslanec v Gradcu. — V Sevnici je umrl brezverec, liberalec in posilinnemec Kautschitsch. Kakor brezverca so ga tudi pokopali, duhovnik ni smel priti blizo.

Na Primorskem. Občini Lindarič so svitli cesar podarili 250 gld. — Tržaški mestni zbor je zavrgel prošnjo za slovensko šolo. V Ljubljani je desetkrat menj Nemcev, kakor v Trstu Slovencev, vender je vlada ukazala, napraviti v Ljubljani dve nemški šoli. Bomo videli, če se bo enako krepko potegnila za pravice Tržaških Slovencev. — V Trstu še zmirom mrjejo ljudje za osepniciami ali kozami. — Isterski Lahi hočejo, naj bi se severna Istra združila s Kranjsko deželo. Nam Slovencev je to že prav! — V Ločniku je pogorelo gospodarsko poslopje grofa Attemsa. — V Gorici se bratijo Nemci in Lahi. „Edinost“ poroča, da so Nemci nakupili letos okoli Gorice za poldrugi milijon zemlje in hiš. Na jug silijo! — Čuje se, da pride baron Conrad, sin naučnega ministra, za okrajnega glavarja v Gorico namesto bar. Rechbacha.

Druge avstrijske dežele. V Oravici na Ogerskem so se vžgali soparji v rudokopu za premog. 47 delavcev so že izkopali mrtvih. Žalost je velika. Nekaj so jih našli še živih. — V Lineu

so zaprli več anarhistov. V Velehradu na Moravskem so se že začeli pripravljati, da bojo mogli sprejemati in pod streho spravljati slovenske goste, ki pridejo k slavnosti sv. Metoda. Poklicali bojo takrat v Velehrad mnogo spovednikov, da se bojo romarji lahko spovedali. — V Dalmaciji so letos poskusili s tobakom, kako bi tam rasel; obnesel se je prav dobro. —

Vabilo.

Kakor je znano, začelo je društvo čitalnica v Rudolfovem s podporo domoljubov že pred desetimi leti zidati svoj lastni dom, kateri je zdaj gotov. Ne samo čitalnični udje, ampak cela Dolenjska je žrtve prinašala, da se je to velikansko podjetje častno dovršilo; a zdaj še primanjkuje znotranja oprava, ki bode jako mnogo stala.

Ker so udje narodne čitalnice v Rudolfovem za to poslopje velikih žrtve prinašali, nadejajo se, da jih bodo tudi mile posestrime in razna druga društva podpirale, bodi si s tem, da se čisti donesek kake veselice v ta namen nakloni ali pa prostovoljni darovi nabirajo in podpisanemu predsedništvu upošiljajo. Taka podpora ne bi samo vzmožila vresničenje stavljenega smotra, ona bi tudi ukrepila vez narodne skupnosti in bratovsko ljubezen.

Pa tudi vsacega domoljuba sveta dolžnost je, to važno narodno podjetje podpirati, da se narodna čast reši in da se poslopje tako uredi, kakor to zahteva dober okus in umetnost, katerim je to poslopje posvečeno v izpodbujo in izobraženje slovenskega naroda na Dolenjskem.

Da narodni dom v Rudolfovem svojo svrho doseže, je treba dvorano in znotranje prostore veličastnega poslopja primerno okrasiti in z raznimi umotvori ozaljšati, za kar do zdaj nabrana svota ne zadostuje.

A tudi te težave se bodo premagale, ako vsak, čigar srce bije za narod in za njegov vzvišeni poklic, nekoliko žrtvuje in z malim darom to blago podjetje podpira.

Pred vsem pričakujemo od nežnega spola, od milih gospej in gospic, z jedno besedo, od vrlih Slovenk, da bodo med seboj doneske nabirale in na žrtvenik domovine prinašale; Slovenskim mladencem in možem, ki navdušeno sodelujejo v duševni borbi za narodne pravice, pa toplo priporočamo, da ne samo z besedo, ampak tudi z dejanjem pokažejo, da jim je mar za razvoj svojega naroda.

Ob jednem se usoja podpisani uljudno vabiti k slovesnemu otvorjenju dvorane, ki se bode prihodnje leto vršilo v Rudolfovem; čas in program se bode kasneje naznanil.

Prostovoljni doneski naj se blagovolijo kmalu poslati predsedništvu čitalnice v Rudolfovem.

Rudolfovo, 26. novembra 1884.

Dr. Albin Poznik,
predsednik.

Zvonove lijejo Jancz Dencelnovi sinovi v Mariboru, kakoršno težo in kakoršen glas kdo želi. Dencelnovi zvonovi so od nekdanj na dobrem glasu.

Zahvala. Mi smo za našo cerkev pustili uliti tri zvonove pri Dencelnovih sinovih v Mariboru na Štajerskem. Zvonovi so lepo uliti, imajo lepo obliko in opravo, in prav lep, veličasten glas. Iz prijaznega hriba v Lipi prepevajo čast Bogu, pa tudi čast poštenega mojstra Dencelna, kterega z dobro vestjo priporočamo cerkvenim predstojnikom po Koroškem.

Cerkveno predstojništvo v Lipi pri Vrbi 11. novembra 1884. Janez Marinič, župnik; Primož Košat, Anton Kovačič, cerkvena ključarja.

Hiša v Celovcu v lepih ulicah, vredna 3600 gold., ki ima na leto 280 gld. čistega dohodka, je na prodaj. Več se izve pri vredništvu „Mira“.

Orglarsko službo išče neoženjen mož, ki zna slovensko in nemško. On ima dobro priporočilo. Več se izve pri županiji v Cirknem na Primorskem.

Anton Sodja, puškar v Borovljah (Ferlach, Kärnten) izdeluje in prodaja vsakovrstne puške. Vse so dobro preskušene. Cenike pošilja zastonj.

Jožef Mišic puškar v Borovljah (Ferlach, Kärnten) Naznanja vsem lovcem in strelcem po Slovenskem, da izdeluje in prodaja vsakovrstne puške, vse dobro preskušene, po nizkih cenah.

Pridite predragi sosedi Korošci! Vino iz Janžkega vrha blizu Ptuja se proda 20 startinjakov od leta 79, 80 82 in 83 loco Monsberg št. 5.

Za novoletna darila

se posebno priporočajo moji vsakovrstni šivalni stroji, ki se lahko plačajo tudi na mesečne obroke.

Cenike pošiljam zastonj.

Tudi se take mašine pri meni popravljajo.

Službo cerkovnika in organista išče mož, ki je to službo opravljal že več let. Zna slovensko in nemško. Dopisi na vredništvo „Mira“.

Loterijske srečke
od 13. decembra.

Gradec	72	14	15	68	30
Dunaj	28	18	2	73	87

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitro	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	20	6	50
rž	4	55	5	75
ječmen	4	10	5	15
oves	2	35	2	75
heda	3	10	3	75
turšica	3	15	4	—
pšeno	8	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	—	—	—	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	—	6	25
krompir	1	10	1	25

	na kilo	
	gld.	kr.
goveje meso	—	60
telečje meso	—	66
svinjsko meso	—	64
kostrunovo	—	44
maslo	1	10
puter	—	98
prekajen špeh	—	76
frišen špeh	—	60
mast	—	74
100 kil sena	2	—
100 kil slame	1	50
100 kil deteljnega semena	42	—

Zaklani in iztrebljeni kranjski prešiči se plačajo po 46 in 47 kr. kila. Unanji kupei tožijo, da je deteljno seme v Celovcu preveč dober kup. Tudi lesni trgovci so v zadregi ker pada cena lesa.

Živinski sejmi na Koroškem meseca januarja 1885.

7. jan. v Millstattu; 12. v Beljaku, Strassburgu, Pliberku in v Kotu (Winklern); 19. v mestu Št. Vidu; 26. v Št. Pavlju, Motnici, Šmarjeti in v Kapli.

V tretjič pridejo na dražbo:

7. jan. 1885. Wirthova kmetija v Andersdorfu, cenjena 3400 gld., pri okr. sod. v Št. Pavlu.

10. jan. Štefan Erjavčeva p. d. Hanserjeva kmetija na Trati, cenjena 1811 gld., pri okr. sodnji v Borovljah.

10. jan. Ferd. Gündlerjeva p. d. Majerjeva kmetija v Pöllingu, cenjena 2274 gld., pri okr. sodnji v Wolfsbergu.

12. jan. Pirkerjeva kmetija v Mettersdorfu, cenjena 1882 gld., pri okr. sodn. v Št. Pavlu.